

Postumt brev till pappa

om du hör mig klappa på porten din
ska du veta jag började förstå
det fanns mycket under ytan
då jag fann bröllopsfotot, du själv bortklippt
du behöll bilden av mor
förstod senare varför du var så arg
de sista bitar lades ut i pusslet
senaste dagarna
visst är det så vi älskar till hundra procent
bara en gång

du ska veta alla gånger du skrämde mig
de gjorde mig stark,
dina örfilar inspirerar mig idag
men förstår inte hur kunde du straffa älskad
du ställde henne utanför
bara särken vinterkylan på trappan?
det var tiden då grälen skriken och ropen
rann som storm genom natten
Det var väl då hon stängde dörren för dig
raseriet växte högre än vinterkylan
du insåg för sent förlusten
varken med våld eller manipulation
går den att förtrolla den som en gång
sett bakom masken,
magin slocknar av hoten och straffen
sorgligt skulden för mor rymde drabbade även
din enfödda dotter
glömmer aldrig saknaden då hon försvann
det blå nattlinnet som doftade tröst
hela kroppen saknade, sängen mörkret
tills hon hämtade mig
hon kom ur vinternatten som en ängel med taxi

foton min farbror sände mig
medlidande med mannen som står och håller
en fågel i handen
han ser ensam ut, alldeles försent

din nya fru begravde dig i en ensam grav
då hon förstod,
hon somnade vid sin första makes bröst
Med facit i hand förstår jag det var inte ditt fel
du hade aldrig ammat din moder
och förstod dig inte på empati
tragiskt då knytnäven kramar hårt
makt diskriminering hot och manipulation
då sipprar livet bort mellan fingrarna

ingen tänker på hur oskyldiga drabbas
ringarna sprids över vattnet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren the wildcat med Poeter.se id #102214 innehar upphovsrätten